SORIN CERIN

Cuvântul lui Dumnezeu

Editura PACO

SORIN CERIN

***

Cuvântul lui Dumnezeu

Tehnoredactare computerizată: George Ş. Savu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Cuvântul lui Dumnezeu / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2013
ISBN 978-606-665-028-1

821.135.1-141

SORIN CERIN

Cuvântul lui Dumnezeu

Poeme

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

BUCUREŞTI, 2013

CUPRINS

1. Cuvântul Lui Dumnezeu

Şi potcoavele cailor cerului din noi,
au ruginit sălbatic,
pe crestele păunilor politicieni înfometați,
de exaltarea propriului exil,
furând straie preoțeşti,
ce îmbracă politicile Timpului,
murdar şi ros de Demnitatea,
jertfei care-l urăşte,
pentru că şi-a pus pe frigare,
Deznodământul Adevărului,
împuşcat în ceafă de eternitatea,
Cuvântul Lui Dumnezeu.

2. De ce este Dumnezeu un politician perfect?

Mi-am întors fața clepsidrei sparte,
de fumul țărânii ce-aştepta întruparea într-un nou cer,
poate mai puțin înghețat,
sau poate nu atât de departe,
de visele gheții din sângele nostru,
care încă mai frige, crezând,
cu sinceritatea ei ancestrală,
în mântuire.

De aceea m-am întrebat nu odată,
dacă adevăratul Mântuitor,
nu a fost găsit de când lumea,
fiind îndeajuns să privim,
la o floare sau la mugurii primăverii,
la munții de iubire,
albiți de dorul sufletelor noastre.

Prea orb omul,
ca să le vadă,
îndeajuns de profund măreția,
ce ne poate mântui,
de toate păcatele acestei lumi,
prin porțile paradiselor din esența ei,
care n-ar avea ce căuta
în acest infern al omului,
dacă nu l-ar putea mântui,

Care am a înțeles Adevărul Absolut,
al florilor, munților, mugurilor,
de puritate şi profunzime,
aflat dincolo,
 de ce poate înțelege şi percepe,
sar fără vina lui.

Ne căutăm în cele din urmă un Mântuitor străin,
aflat într-o religie şi mai străină,
reflectând sufletul paranoic
al societății angoasate,
de tot şi de toate,
căzută în genunchii uitării de sine,
dar îmbrățişată de un Dumnezeu,
 după forma şi asemănarea ei,
adică,
 mincinos, ticălos,criminal, perfid, sadic,
dar mai ales un politician perfect.

3. Dumnezei la kilogram

Vremuri de cristal,
se sparg haotic,
în ochii demonilor de vise,
noroi pe copitele ce lovesc,
nudităţile provocatoare ale libertăţii,
din ashramurile
cu bordeluri prea sfinte,
pentru călugării nebuni ai cuvintelor,
care s-au încumetat,
să le spele înţelesurile,
păstrând în suflete,
mai multă mizerie îndurerată,
decât întreaga lume îngenuncheată,
de bocitoarele faraonului,
democraţiei şi ordinii mondiale,
care nu mai moare odată,
de atât de multe milenii,
pe malurile rupte,
de grija zilei de mâine a pustiului din noi,
ajuns pustnic,
pe piaţa desfacerilor ilicite
de Dumnezei la kilogram.

4. Aglomerație şi singurătate

Călătoresc în aglomerația
de pustiuri a străzii,
deşert de fețe,
ochi goi,
paşi fără nume,
caut însetat de identitate,
o oază,
oriune altundeva,
decât în singurătatea amară,
a atâtor mulțimi ce merg abătute,
spre nicăieri.

Cerul îşi piaptănă fericirea imensității,
care ne apasă,
inflația de paşi,
prea mulți,
pentru țărâna asta atât de infimă,
striviți de un cer atât de mare,
de greu,
de indiferent,
care se prăbuşeşte constant,
pe aceeaşi singurătate a noastră,
din mijlocul aglomerației,
care aşteaptă liniştită şi tăcută,
în fața semaforului morții,
dinaintea fiecărei clipe,
un zâmbet.

5. Parfum de fericire

Toate armele insectelor,
ucise pe pereții ochilor însinguraţi,
care ne-au muşcat cândva simțămintele,
cu aripile rupte ale întâlnirii noastre,
au căzut dincolo,
de ploaia de chihlimbar,
în care au rămas încleştate,
cu toți stropii respirațiilor din lumea,
unde ne-am iubit,
revanşele lacrimilor ruginite de noi,
fără de noi promisiuni,
lăsate în paragină de moarte.

Strigăte de amurg,
ce nu-şi vor mai vedea niciodată Soarele,
cu raze de parfum,
plecat să-şi sărbătorească,
noile buze,
pe care va mirosi din nou,
a fericire,
unde nici unul nu vom mai fi,
dragoste.

6. Eternitatea vieților

Doar durerea mai redevine ceață,
peste sânii demiurgi ai trăirilor,
săruturilor dintre clipele,
care ne cerşeau cândva pacea,
aripilor ce-şi doreau zborul,
dintre obrazul inimii mele,
şi tâmpla eternității tale de a iubi.

Lacrimi pline de sudoarea,
întâlnirilor dintre noi,
se îneacă în apa vieții naşterilor,
unor zâmbete şi îmbrățişări,
ale iubirilor străzilor de necuvinte,
pe care ne-am regăsit,
fără a le cunoaşte niciodată,
Adevărul Absolut,
din moartea care ne-a dat naşterea,
pentru a ne mântui,
eternitatea,
vieților,
marilor noastre iubiri.

7. Despărțire de destine

Orice mi-ai spune,
norii tot vor ninge,
cu frigul sentimentelor dintre noi,
înghețându-ne inimile
pentru totdeauna,
într-o tăcere glacială,
al cărei rost s-a pierdut mai demult,
decât vremea dragostei noastre.

Nu pot să-ți înțeleg,
genunchii căzuți înaintea inimii mele,
atât de obosită de cerul noros,
al istoriei iubirii,
care şi-a uitat până şi datele naşterilor noastre,
pe taraba prăfuită şi părăsită,
a propriilor noastre destine,
de care ne-am despărțit,
atât de demult.

8. Neînțelegere

Nu pot înțelege fumul gros al despărțirii,
incinerat de Dumnezeu,
cu esența morții,
păcatului care ne-a născut,
la fel de originari şi de trişti,
precum erau toate Cuvintele facerii acesei lumi,
atât de nesăbuite cu sinele ei,
demirg ratat cu ifose pline de venin,
ne-ai arătat ce înseamnă suferința,
şi buzunarele fără fund ale preoților şarlatani,
ce ne căzneau până şi sfinții,
paradisului pierdut din noi,
pentru arginții ruginiți ai nonsensului,
bogăție de carton presat de timp,
şi udat de ploile propriilor clipe,
într-o continuă putrefacție,
a rugăciunilor false ,
puse sub perna celui care necuvântă,
naşterea noastră,
cu nume de Dumnezeu Neînțeles.

9. Ce n-am da să ne murim unul pe altul

Scorpioni de dor mi-au înțepat,
privirea în deşertul rănit,
sângerând,
de paşii cuvintelor tale,
care trag să moară,
neştiind cât de lovite
de veninul drumului prăfuit,
dintre întâlnirea
Timpului beat de noi,
ar fi,
odată ce înotăm în şansa,
ce pare că se îneacă,
prea adânc în noi,
solzi de nori,
peşti ce n-au mai fost curățiți,
de hrana misterelor noastre,
ce-au uitat să-şi înoate,
propriile speranțe,
ne acoperă cerul vieților,
ce pare că va rămâne murdar,
de cuțitul compromisurilor,
pe care paşii luminii din noi,
ar trebui să reclădească,
întreagul munte ce ne desparte,
viețile de propriile naşteri,
pentru care am fost zămisliți,
să ne murim unul pe altul,
trăindu-ne viețile.

10. Destine

Zbor peste buzele gândurilor tale,
fără cuvinte
şi alte lumini, colorate,
ale sufletelor,
ce-şi plouă rugina toamnelor,
din ridurile vracilor,
ce-au îmbătrânit de-atât de multe promisiuni,
spume de valuri,
alergăm neîncetat spre țărmurile păcatului,
ce ne-ar elibera,
de tot şi de toate relele bunului Dumnezeu,
al întregii lumi,
pe care am fi dorit-o cu toții alături de El,
perfectă,
dar nu a ieşit astfel din vina noastră,
nicidecum a Lui,
perfecțiunea preoților cu rugi plătite se clatină,
în cutremurul păcatelor noastre,
care ne-am dori să redevenim,
călugării Păcatului,
care ne lăsau cel puțin iubirea,
să zburde în voia,
şuvițelor de păr ale clipelor,
din castanii pierduți ce nu vor mai fi stinşi,
cu mâna nimănui,
la porțile inchiziției,
moralei unei Minciuni,
ce-şi doreşte mai mult ca niciodată,
destine sfărâmate,
de morile care macină orice nimicuri în afară
de Adevăr şi Iubire,

11. Ploaie de foc

Eşti cascada Timpului,
din care curge ploaia de foc,
căzută pe buzele săruturilor noastre,
arzându-ne întreaga eternitate,
cu viaţa ce pare,
că nu-şi va mai cunoaşte niciodată moartea,
trăindu-şi doar o singură clipă,
care eşti tu,
lumină răsfirată din grâul pâinii,
Lui Dumnezeu,
arsă de focul sacru al ploilor din noi,
incendii de sânge,
ne spumegau   obrajii,
atingerilor,
ţipetelor,
tăcerilor,
atunci când încă mai ploua cu focul mistuitor,
al iubirii din paşii care ne-au clădit,
întreaga eternitate a Clipei,
unde am rămas pentru totdeauna.

(25 noiembrie 2012)

12. Ultima lume

Genele stâncilor libertăţii,
cailor amanetaţi de Dumnezeu,
se surpă peste Treimea binecuvântată,
a sfinţilor ce-au uitat demult să mai fie părinţii,
apei, vieţii şi morţii din noi,
treime a facerii întregii suferinţe,
înmugurită cândva din fericirea de a exista,
peste toate lacrimile de foc,
ale unui singur Cuvânt,
care ne-a întâlnit deststinele,
pentru totdeauna,
la moara norocului care ne-a măcinat paşii tristeţii,
în făina morţii din care am făcut pâinea viitorului,
hrănindu-ne pentru eternitate,
cu Clipa ultimei lumi a iubirii din noi.

13. Singurătate de catifea

Singurătate val de catifea,
cum ai reuşit,
să-mi spargi întâlnirea cu eternitatea,
într-o viață amară de migdale a sorții,
care au înnebunit de propriul lor sine,
devenind dulci şi reci,
lăsându-mi posibilitatea
de a patina pe gheața religiei sufletului
dragostei lor,
cu dumnezeeii amintirilor uitați,
fără trecutul cărora nu există prezent,
prea fierți în cazanul cu smoală topită,
a orgoliilor, patimilor,
de toate câte sunt şi ar mai deveni vreodată,
sentimente de catifea,
roase la cafeaua zorilor,
cu zaț de nebunie şi strigăt fără glas,
din catedrala ruinată a unei iubiri,
cărămizi ale gândurilor de atunci,
oferite drept suvenir,
fiecărei zile în care ne-am reîncarnat,
ce a mai rămas din noi,
iubire.

14. Suntem străini

Suntem străini,
tu inimă de lut,
care te-ai spart,
în pământul din noi.

În care-ţi bătea-i,
neodihna de a fi doi,
în cimitirul sărutului,
prea plin şi slut,
de sentimente ofilite.

Care perdea,
ar mai putea muri,
moartea iubirii noastre de cu zi,
fără să-şi putrezească propria nemurire,
a rădăcinilor ce şi-au cules deşertul,
lipsei de fire şi iubire.

Suntem străini,
de aia ne-am cules,
o mănăstire a Dorului din ceaţă,
iar tu-mi spunea-i că eu sunt cel ales,
al zilei ce-a-nceput de Dimineaţă,
Apocalipsă, jale, moarte, aripi, viaţă,
s-au prăbuşit în valurile sângelui,
Destinului,
de aţă ruptă pe norocul focului,
de amintiri.

Destoinici cleri ai moaştelor iubirii,
din timpuri fără margini ale firii,
ce-ați înțeles din mine fără tine,
pagină ruptă, ştearsă de iubire.

15. Nu eşti tu Dumnezeu

Nu eşti tu viața mea,
zbor ce s-a şters din ceruri,
nori de necuvinte moarte,
se plămădesc în certuri..

Nu eşti tu lacrima,
ce s-ar sfârşi în zborul,
stolurilor ce-au înghețat,
şi –aripile şi-amorul.

Nu eşti tu visul meu,
ce m-ai trezit cu-o zi,
dinainte de-a mă naşte,
al unui pierdut Dumnezeu.

Nu eşti tu sfinții mei,
ce-au ruginit pătați de stele,
căzute-n ceața de doi lei,
ce-ai sfâşiat nopțile mele.

Nu eşti tu Dumnezeu,
ce m-a născut cu patimi grele,
nici un amurg căzut din greu,
nu-şi va clădi florile lacrimilor mele.

16. Viță de vie

Toate lacrimile luminii din mine,
ar apune în fața amintirii tale,
care mi-a născut blestemul acestei existențe,
a vieții,
fără de care nu ar exista,
nici Clipa de care s-a îndrăgostit Timpul,
fiindcă fără de amintire,
nimic nu poate exista.

Țărână reculeasă din toamna destinului,
nu-mi muri florile paşilor,
secerate de ecoul spânzuraților de iubire,
cimitire de înecați ai dorului,
cad la picioarele zilei,
unde credeam că ne vom întâlni,
sicriele tuturor posibilităților acestei lumi,
care-şi plâng coşmarul viței de vie,
a beției de sine.

17. Anotimpul învierii

Cascade de lăutari,
se-ntrec a ne boci speranța,
căile Domnului au devenit impracticabile,
pe ceața deasă a păcatelor,
din anotimpul învierii,
ochilor mei din tine.

Lozinci apuse se pierd în sânii goi,
sori de cuvinte le ademenesc,
sexual,
ar spune paiața de cărpe incendiate,
de speranțele noastre,
pe ogorul deşănțat al paradisului,
de catifea ruptă şi roasă,
a moralei,
din sângele care ne urlă nopțile,
de neodihnă.

18. Demiurg obosit

Roți de plumb ne învârt cerurile vieții,
topindu-ne veşnicia ,
în năframa pierudtă a deznădejdii,
unde doar amintirea rămâne,
oarbă de mine şi de tine,
împiedicându-se de noi.

Icoane de plumb ne cad grele
la brâul paşilor de smoală,
neîntrebuințată bniciodată la căile nebătătorite,
ale iernilor grele din noi,
la căpătâiul cărora trebuie să ne rugăm,
viața şi naşterea,
moartea şi adevărul,
înecat din noi,
la mansarda injuriilor,
 despre creația unui demiurg obosit.

19. Pragul ochilor tăi

Te vreau rugăciune,
catedrală a nimănui,
în sângele înecat de cer al viselor din mine,
somn însingurat de gânduri,
mă adormi la rădăcinile păcatelor,
uitate până şi de vremea răsăriturilor,
în care ne mai doream,
să fim împreună.

Sfinți de dughene nespălate,
mi-ați spus că norii,
sunt întunericul clepsidrei sufletului,
strămoşilor din mine,
ce nu vor înflori niciodată,
în pragul ochilor tăi,
de lacăt stins,
pe țărâna cuvântului de iubire,
pe care am uitat să-l mai arăm vreodată,
la tălpile mănăstirilor de dor,
pe care le-am călcat în picioarele uitării.

20. Cafeaua dimineții noastre

Vise de asfalt,
ne ascut lamele zilelor,
care ne taie viața,
în felii străine de noi înşine.

Pomi înfloriți ai promisiunilor,
de toamnele bătăilor inimii,
care şi-au uitat sângele adevăratei iubiri,
pentru totdeauna în adâncul din noi.

Cafea amară,
a gândurilor săruturilor de dor,
din dimineața speranțelor de a fi împreună,
ce nu o mai poate îndulci,
pentru nimic în lumea,
despărțirii noastre,
toate catedralele frunzelor ruginite,
ale marii noastre iubiri.

21. Fără amintire n-am mai fi

Şi-am căzut în fânul clipelor vieții,
cosit de soartă,
cu lama ruginită a bisturiului,
care ne măsoară suferința,
ca rang de virtute,
a stolurilor de vise,
ce cad besmetic
 în apa naşetrii ,
înecându-se pentru veşnicie,
în moartea,
ce pare că ține de cald
 stelelor amintirii,
fără de care întregul Univers,
ar fi doar o poveste
dintr-o carte ruptă,
şi aruncată haotic,
 pe strada unui Dumnezeu obosit,
asuns sfios printre rafturile păcatelor,
din inimile noastre.

22. Ziua

Slujbe străine de biserici,
se aud la fiecare lăsat de orizont al desfrâului,
din care s-a născut cândva Ziua,
atâtor naşteri sau morți,
înroşind până şi zorii,
cu lacrimile sângelui de sfinți,
fără biblia aproapelui,
 scurs din inima Timpului,
ce sare la gâtul Zilei,
iar sărmana,
cu ochii vineți de pumnii Timpului,
prea zelos cu fiecare suflare a lui,
din care s-a hrănit Ziua,
gata să cadă de vecernie,
în genunchii unui Dumnezeu risipit şi uitat,
care şi-a mai numărat o lipsă,
de la masa generoasă a binefacerilor,
din care ne-am întrupat,
 viitorul mormânt.

23. Cuvântul creației

Canale otrăvite cu apa fântânilor,
originilor noastre dumnezeieşti,
se scurg în fluviile fără de sens,
ale istoriei nesincere şi perverse,
cu cel al cărui chip seamănă cu Dumnezeu,
Omul,
pentru care şi Dumnezeu s-a sacrificat,
dându-i o naştere spre a muri,
sau o stea a veşniciei,
pe care să o vadă din moarte
doar când îşi va cunoaşte,
Adevărul Absolut,
adică: Niciodată.

Lacrimile heruvimilor nu-l vor spăla pe Dumnezeu,
de toate păcatele oamenilor,
de-ar fi să sece toate oceanele lumilor,
din noi,
spre a deveni şi acestea lacrimi,
de religii cu sfinți care se pricep,
la curățat păcate, suferințe şi blesteme,
a întreagii murdării ce a evoluat,
din Cuvântul Creației.

24. Părul inimii

Toate sentimentele cerului,
n-ar mai ploua niciodată,
fără sângele lacrimilor tale,
după fericire.

Nici o stâncă de mătase,
a viermilor care ne conduc lumea,
nu ar mai deveni vreodată,
năframă de dor,
care să ne acopere părul inimii.

25. Nemureşte-mă

Nori de asfalt,
au căzut peste drumurile sărutului,
pline de gropile zâmbetului tău,
ce şi-au uitat veninul de catifea,
al trecutului,
de a ne fi regăsit vreodată,
în mine.

Furtuni pline de deşerturile
din sângele nostru,
au căzut în cascadele speranțelor,
de a ne nemuri vreodată,
unul pe altul,
de setea propriilor vieți.

Nemureşte-mă,
iubire de mine şi de tine,
însumi,
pentru totdeauna.

26. Mai eşti fericită fără mine ?

Toate frunzele gândurilor
strămoşilor mei,
nu şi-ar fi apus,
toamnele credinței din tine,
dacă căile ferate ale dorului,
nu devenau lemnul sărutului putrezit,
de trenul marii noastre iubiri,
al facerii clipelor acestei lumi,
care ne-au înveninat
pleoapele amintirii,
prea grele,
de focul catedralelor de vise,
stins prea abătut,
din cerul plin de apă al vieții,
care părea,
că nu ne va mai înțelege niciodată,
la trecerea dintre viață şi moarte,
a heruvimilor care şi-au uitat,
păcatele apostolilor promisiunilor acasă,
Iubire.....!

Oare mai poți fi fericită,
fără mine?

27. Podurile Clipei

Poduri de lemn,
din privirile dorului,
putrezesc abătute,
în sclipirea stelei căzătoare,
a întâlnirii cu iubirea,
cerului din noi,
prea întunecat de nopțile uitării.

Poduri ruginite de metal,
călcate de mărăcinile cuvintelor,
suspină, înroşind cu lacrimile lor,
valurile râurilor suflării din noi,
la întâlnirea cu Destinul,
neputându-ne uni malurile fericirii
cu cel al împlinirii adevărate,
niciodată.

Poduri de aur,
se scurg în sufletul toamnelor,
cu frunzele ofilite ale trecutelor sentimente,
ce şi-au imortalizat murirea,
în metalul prețios,
al uitării de noi înşine,
pentru totdeauna.

Podurile de trandafiri,
ce nu pot să ne treacă dincolo,
de malul eternității,
Clipei,
marii noastre iubiri,
sunt cele care nu au timp niciodată,
să ruginească sau să putrezească,
devenind eterne prin Clipa,
fericirii şi împlinirii noastre,
a cărei nemurire a uitat deja de toamna,
care-i va încătuşa pe vecie trupul,
dar niciodată sufletul,
de dincolo de orice Timp.

28. Stropi de rouă

Stropi de foc,
mă ard cu amintirile căzute,
pe catedrala ruinată a sufletului,
pătat cu cioburile,
a ce a mai rămas,
din norii care ne purtau,
spre nesfârşirea orizonturilor din noi.

Care stea n-a visat vreodată,
la mai mult cer,
care patimi nu au evadat,
din oceanul sfârşirii de sine,
stropi de rouă,
ai amintirii,
ați devenit ocean,
al ninsorii de diamant,
spart şi trădat,
al sufletului meu.

29. Drumuri către nicăieri

Oasele albite ale cerului,
zac ascunse de orizontul,
care ne mințea undeva-cândva ,
că poate fi prins în pumnii vântului din noi.

Ramuri de măslini care n-au cunoscut,
niciodată primăverile,
patimilor din privirea ta,
stâncă măcinată,
de lacrimile sfinților iubirii noastre,
pentru care Dumnezeu era oceanul ochilor,
iar îngerii,
sărutul unei îmbrățişări.

Drumuri de amintiri,
care duc spre nicăieri,
valuri de speranțe fără țărmuri,
paşi ai iubirii fără urme,
ceasuri ale aşteptării fără timp,
nori fără ploile sentimentelor,
am mai fi oare şi altceva de atât?

30. Cruci de nori

Spune-mi câte vise,
ar mai trăi inima cerului?

Dar salciile cuvintelor,
ce nu au văzut apa vieții împlinirii,
destinului din noi, niciodată.

Alte destine se vor împlini,
chiar dacă ale noastre,
dar fără de noi,
rămaşi uitați undeva la periferia
morții pentru care ne-am născut,
prea vii spre a ne trăi viața.

Cruci de nori,
îşi vor purta furtunile sufletelor noastre,
în catedralele reci ale unei iubiri,
ce va rămâne de-a pururi înghețată,
spre a fi sărutată drept sfinte moaşte,
de toți cei care ar dori să vadă,
cum arată sfințenia unei iubiri,
fără să o poată trăi cu adevărat,
niciodată.

31. Şcoala Destinului

Ferigi de aripi,
ale mântuirii nemărturisite,
din catedralele iubirilor,
mă otrăvesc cu umbrele lor,
ce-au răcit apa vieții,
din pădurea fără margini,
labirint al iernii sfințeniei,
din sângele înghețat,
de Cuvânt,
care nu şi-a regăsit încă,
niciodată apa vieții,
de-o eternitate,
zăcând cu întreaga Creație a Lui Dumnezeu,
la tălpile fără urme,
ale Destinului,
ce nu a învățat nimic altceva,
la şcoala divină a existenței,
decât să moară.

32. Biblia Cuvântului Facerii

Lumini de cristal,
se sparg sfioase,
în cioburi de nelinişte,
ce cad în stropi de necuvinte,
gata să mă nemurească,
cu iubirea rece de granit sfărâmat,
în istoria zbuciumată a foametei,
de tot şi de toate,
a mult Atoateştiutorul,
Bibliei celor văzute şi nevăzute,
din sufletele pline
de promoroaca suferinței,
Cuvântului Facerii,
care nu ne-a înțeles niciodată,
credința în orizontul patimilor,
ce nu se lasă prins,
de visele zilelor ce ne-au fost date,
spre a ne ispăşi,
urma suflării,
până la capăt,
de cruce.

33. Lumini stinse

Şi atunci a făcut Dumnezeu apele,
din oceanele de lacrimi,
ale durerii ce avea să vină,
peste cerul viselor fără orizonturi,
ale luminilor fericirii stinse,
din sufletele noastre,
pentru a nu fi zăriți
în noaptea ce ne-a născut viața,
de acelaşi Dumnezeu,
ce pare că s-a plictisit,
de propria Lui creație,
vrând să uite definitiv,
de sufletele privirilor înveşmântate
în țărâna trupurilor, unor cuvinte,
care nu se pot desprinde niciodată,
de noroiul Timpului,
în care şi-au naufragiat Destinul.

34. Trecut, prezent, viitor

Ne lovesc depărtările,
 privirile inimilor,
unde,
paşii de lumină ai trecutului,
se sting sfioşi,
în noi înşine.

Strigând,
 ne înțelegem neînțelesul,
naufragiat definitiv,
în sângele unei eventuale,
noi întâlniri,
nemaiîntâlnite vreodată,
cu prezentul,
devenit,
 obsesia trecutului,
pentru totdeauna,
în viitor.

35. Singurătatea spinilor

Spini de singurătate,
stropesc cu sângele uitării,
mântuitorii iubirii,
nemântuiți de ei înşişi.

Gânduri cu anatomie încurcată,
îşi caută şi acum,
frunțile patimilor,
pline de sudoare,
ale unei dimineți a singurătății.

Copacii sentimentelor,
negri de atâta iarnă,
cu ochii crengilor înroşiți,
de plânsul simțămintelor,
adânci, pierdute,
până în orbitele rădăcinilor,
stau aplecați,
spre țărâna vorbelor goale,
în care credeau,
chiar şi bisericile iubirii,
pe vremea când nu erau,
simple ruine date uitării.

36. Înviere şi pustiu

Aş vrea să cred,
în mânecile mânjite
de mierea promisiunilor,
unei Biblii,
unde moartea
devine epopeea vieții,
iar Destinul,
un simplu călător vagabond,
pe prăpastia unui mormânt,
ce-şi aşteaptă la fel de pustiu,
ca şi sufletul pe care l-a pierdut,
odată pentru totdeauna,
învierea.

Bat pustiit de mine,
la porțile mormintelor,
dar î-mi deschide neputința,
de a nu-mi întâlni niciodată moartea,
în timpul vieții,
ce-ar vrea să creadă,
în înviere.

37. Truda clipelor

Cimitire de pagini,
stau scrise,
în dreptul fiecărei vieți,
care-şi mai numără zilele,
în fața eternității,
pustiului care ne-a născut,
truda clipelor,
arse de soarele speranței,
unui cer al zâmbetului înlăcrimat,
predestinat disperării,
ce roteşte palele amare,
ale morilor de vânt,
care ne macină neîncetat,
castelele de nisip ale vieții,
ce va avea să redevină,
cea de dinainte de a ne fi născut,
şi a conştientiza moartea.

38. Naştere cu Dumnezeu

S-au surpat zidurile prăpăstiei,
dintre Dumnezeu
şi fulgul de păpădie,
al întâmplării de a ne fi născut,
dus de vânturile destinului,
spre a înfrunta lumea,
tuturor deşertăciunilor posibile,
unde orice vis al neputinței,
devine realitate,
poleită cu aurul mincinos
al bogăției pustiului din suflet.

Cruci împodobite
cu palmele iubirii pironite,
pe lemnul putred,
de atâta sudoare a durerii,
pe care suntem nevoiți,
să o respirăm,
întreaga viață.

39. Creator şi Destin

Oare şi Destinul
îşi are grețurile şi durerile lui,
față de Creator,
sau îl înțelege într-atât,
 încât se suprapune peste imaginea
atoateştiutoare plină de forță,
spre a se împlini,
 odată cu paşii noştri pierduți,
la poalele morții?

Dacă ar voma într-o zi,
toate deznădejdile şi patimile noastre,
şi-ar afla fericirea lui de Destin,
fără a se mai împlini,
cu toate decorațiile vieții,
mânjite de răutate, lăcomie şi dezmăț?

Cum ar arăta un Destin neîmplinit,
înaintea Creatorului?

Poate că astfel,
şi-ar plânge de milă unul altuia,
Creatorul înțelegând,
că şi Destinul are dreptul la greață,
iar Destinul,
că şi Dumnezeu poate fi
 un nemernic neîmplinit ca şi el.

40. Conştientizarea morţii

De ce omul,
conştientizează faptul că va muri?
doar fiindcă devine astfel,
superior animalelor,
instinctelor primare din noi,
care nu ştiu acest lucru,
trăindu-şi viaţa eternă,
în lumea iluziilor deşarte ale vieţii,
celor care ne considerăm,
stăpânii lumii.

Eternităţile animalelor,
nu-şi pot regreta moartea,
pe care nu o cunosc,
trăind viaţa veşniciei,
a prăzii ce se zvârcoleşte,
între colţii necesităţilor,
de fiare ale unei zile,
care nu poate începe
sau termina niciodată,
pentru că ele sunt,
nocturne.

Şi-atunci omul va evolua,
dorind viaţa veşnică,
devenind în cele din urmă,
animal sincer şi adevărat,
sau poate,

că se va ascunde în moarte,
scârbit de sângele clipelor,
care i se scurge,
pe buzele propriului Timp,
handicapat şi rece,
bolnav de cruzime,
uitare şi descompunere.

41. Iarba descântecelor

Plouă cu verbe într-o lume a morții,
sau a Iluziei Vieții,
e totuna,
unde subiectele sunt nişte cruci,
lacome, înşelătoare, mincinoase,
în cimitirul cu nume de societate.

Păsări de pradă cu nume de sentimente,
mă copleşesc cu ghearele lor,
sfâşiindu-mi hrana zilnică a sufletului,
iubirea, amintirea, dorul şi fercirea.

Iarba descântecelor
taie palmele sângerânde ale Clipei,
ce-ar fi vrut să se vindece,
de cerul prea apăsător,
al simțămintelor.

42. Definiția vieții

Potcoavele sentimentelor,
ce n-au văzut
niciodată caii iubirii,
stau pierdute,
pe drumurile destinelor,
ruginindu-şi viețile ,
în aşteptarea,
mult doritelor copite,
care să le calce,
să le sfărâme,
orice voință a ruginii,
de a-şi alege o altă cale,
decât cea dorită,
de animalul de povară,
a Lui Dumnezeu,
care este Timpul.

43. Războaie cereşti

Spadele norilor simțămintelor,
vor să taie pentru totdeauna,
lumina cerului privirii,
unui Dumnezeu al sângelui,
în care ne-am înecat şi hrănit,
devenind nişte fiare însetate,
în jungla compromisurilor,
mai înainte de toate,
cu noi înşine.

Războaie cereşti,
ard bibliile crezurilor,
care ne învățau cândva,
cum să ne gătim iubirea,
ce cântar al sentimentelor să folosim,
ce ingrediente de adevăr,
de parcă acesta ar putea fi diferit,
încotro să ne plângem durerea,
prin care ne conştientizăm,
moartea.

44. Măştile zilelor

Cascade de flăcări,
ard clepsidrele înțelepciunii,
istorie sacră a oaselor albite,
de praful otrăvitor al mântuirii,
unor catedrale ale războiului,
cu propriul nostru sânge,
debusolat şi rătăcit,
prin venele triste ale creației,
furtuni de chinuri,
doboară crucile credinței,
adânc,
în fântânile fără ciutură ale dorului,
măşti de zile ascund,
trupurile întunecate,
ale nopții din noi.

45. Machiavelism biblic

Istovitoare patimi,
se joacă la ruleta vieţilor,
care pierd mereu înaintea morţii,
eternităţii paşilor care ne duc,
către distrugerea Unicului Suflet,
din noi,
ce respiră prin sentimente,
conştiinţa de a fi,
o fărâmă dintr-o lume
unde putem învăţa atât regretul,
cât şi victoria de a putea muri,
la poalele albite,
ale muntelui Înţelepciunii,
ce a ucis atâtea speranţe,
care vroiau să-l cucerească.

Până şi oracolele Iluziei Vieţii,
şi-au ars Cuvintele Facerii,
în frigul acestei existenţe,
bolnave de machiavelismul biblic,
al Mântuitorului,
de noi înşine şi mai apoi,
de tot şi de toate.

46. Moarte şi Clipă

Mă risipesc
în petale de stele,
apuse pe cerul unei amintiri,
spini lăsați de Dumnezeu,
pentru frunțile,
pline de sudoarea sângelui,
mântuitorului din noi,
fluviu care se scurge negreşit,
către oceanul morții,
pe care plutesc naufragiate,
corăbiile putrede ale descompunerii,
regretelor de tot şi de toate.

Câinii clipelor pierdute,
îşi latră amarul colților uitării,
schelălăind viața,
care a intrat în veşnicie,
neînțelegând moartea,
pentru care eternitatea,
pare mai puțin decât o Clipă.

47. Podurile Timpului

Flori de gheață,
 dăruite ninsorii zâmbetului,
mă răsfață cu flăcările
 trandafirilor mistici de jad,
ale unei întâlniri
cu Destinul Cuvintelor,
care par că ne regăsesc,
în fumul templelor din inimi,
Adevărul Absolut de trist,
al trecerii,
peste podurile Timpului,
surpate în fluviul disperării,
ruine ce -şi aşteaptă tăcute şi cuminți,
paşii,
 ce nu le vor mai călca niciodată,
pentru că nu mai este cine,
să se mai reculeagă,
 în iarna cimitirelor
 din sufletele părăsite,
ale cerului umilit,
 de aripile negre ale morții.

48. Dor de moarte

Coroane de nori,
ne înveşmântă
cerul aripilor fiecărei zile.

Patimi tăcute se surpă,
în soarele rece,
cu dinții stricați,
de fumul viselor neîmplinite,
încât până şi Uitarea,
au ales să-i interzică fumatul,
în acest colț,
al galaxiei sufletului meu.

Viorile regăsirilor,
încearcă să-şi recânte aria iubirii,
neglijând corzile,
ruginite şi rupte,
din ce-a mai rămas în noi.

Trupuri de stele căzătoare,
ne luminează calea dorului,
de moarte.

49. Riduri de flori

Flamuri de foc,
ard zilele apusurilor,
în mormintele amintirilor,
incinerate de răsăriturile,
Viitorului care s-a predat,
pentru veşnicie,
Trecutului simțămintelor,
din noi.

Riduri de flori,
se ofilesc,
în vazele ciobite ale sufletelor,
aşteptându-şi învierile ,
tăcute şi reci,
promise de Dumnezeul,
fricii, durerii dar şi al speranței,
din istoria nescrisă de dinaintea naşterii,
de a ne fi conştientizat moartea,
şi implicit viața.

50. Renaştere

Lacuri de cristal sparte,
în lacrima Adevărului Absolut,
pe care însetat de viață,
le-am băut,
 până în adâncurile facerii,
naşterii unei viitoare morți,
stropesc, acum,
  rădăcinile spinilor,
din caleştile speranțelor,
care şi-au pierdut,
 mai demult decât Vremea,
roțile Timpului,
sperând în acest fel,
că va înmuguri Viața de Apoi,
pe un tărâm al renaşterii.

51. Poveşti nemuritoare

Serbări de ţărână,
falnice stindarde ale deşertăciunii,
concursuri de frumuseţe,
ale nimicniciei şi zădărniciei,
a căror urme vor fi spulberate,
spre zările fără de puncte cardinale,
unde nici mântuirile Cuvintelor,
nu mai pot ajunge vreodată.

Scene din clepsidre ale regretelor,
rămân pustii în urma actorilor,
ce şi-au jucat propriile vieţi,
în teatrul absurd al batjocurii,
despre nemurire
şi alte poveşti nemuritoare,
ale neantului.

52. Teama de moarte

Caii sălbatici ai aripilor,
care ne zburau visele,
au fost prinşi de zori
şi înhămați la jugul zilei,
redevenind conştienți,
că ne târâm murdari,
prin țărâna din noi înşine.

Iele înlăcrimate ale iubirii,
rătăcite de râul speranțelor,
care le-au dat viață,
se usucă sfioase ,
în praful sângelui,
ce încet, încet,
nu mai poate curge,
pentru a privi,
în ochii tulburi ai Timpului,
teama de moarte.

53. Răvaşe de sărbători

Mi-am despletit,
 răvaşele sărbătorilor de Destin,
 a ochilor pierduți,
printre crucile părăsite,
 de soarele sentimentelor,
prea obosite şi disperate,
 ce par că s-ar fi rătăcit,
 de propriul cer al îndoielii,
tocmai în regăsirea
 propriului Eu,
care ar fi renăscut
pentru veşnicie,
în amurgul despărțirii,
 fără de răsărit.

Într-una dintre răvaşe am citit,
” Zâmbetul este floarea sufletului”,
oare unde mai spusesem eu asta?

Şi-am zâmbit amar...

54. Dumnezeu, Viață, Moarte şi Adevăr

Am învățat să iubim viața,
necunoscând sensul existenței
şi nici Adevărul Absolut,
Unic şi nepăsător,
care există indiferent,
dacă vrem noi sau Dumnezeu.

Rostim teama de moarte,
fără să înțelegem
 că aceasta nu poate
 întâlni niciodată viața,
oricât de mult
s-ar apropia de sensul ei,
 devenind din moarte,
Viață Veşnică de Apoi.

Oricât de Creator
ar fi Dumnezeu,
nu Dumnezeu a clădit
Adevărul Absolut,
 ci acesta l-a creat pe Dumnezeu,
Adevăr.

55. Sânge din sângele țărânii clipelor mele

Mi-am lipit cerul vieții,
de steaua norocului,
crezând că nu se va rupe,
niciodată,
de frumusețea paşilor tăi,
ai căror urme mi-au străpuns,
lacrima amintirii,
fiu nelegiut de ochii tăi,
sânge din sângele,
țărânii clipelor mele ,
încă te mai iubesc.

Mi-ai spus cândva,
că cerul nu poate cădea,
niciodată,
poate nici norii lui,
cred,eu,
dar,
i-am găsit prăbuşiți,
în sufletul tău,
atât de inundat de soartă,
încât mi-am înecat întregul prezent,
încercând să ajung la malul,
uitării de noi.

Magie de eternitate,
rădăcini de orizont,
valuri de nelinişte,
ceață de uitare,
toate mă grăbesc,
nemurindu-mă despărțit de tine,
departe de inima cerului,
străpunsă de cuvintele tale,
înger de speranțe.

Aripi de înălțimi,
ale nesfârşitului din noi,
prăbuşite într-o lacrimă
de Dor.

56. Moarte şi zădărnicie

Perdele de lacrimi,
stau trase
peste mantaua
sufletului lumii.

Păsări de pradă,
îşi zboară neputințele,
de a mai afla,
noi suferințe în moarte.

Leşuri meschine de legi,
îmbolnăvesc de nervi,
ospiciul ce stă să se dărâme,
al societății de consum,
ce-şi consumă propria moarte.

Strigăte de ajutor,
mocnesc în depărtările sufletelor,
mai tăcute decât noaptea morții,
aprinsă de stelele deşertăciunii,
în crematoriul zădărniciei.

57. Pământ, țărână şi Destin

Suspine şi frustrări,
plutesc pe lacrima planetei,
pe care cu drag,
o numim Pământ,
în loc de țărână,
a pălmilor muncite
şi inimilor neîmpăcate,
a sângelui ce-şi curge moartea
şi paşilor ce-ntr-un final,
îşi vor pierde toate urmele,
Destinului nostru.

Țărână care ne cere să devenim,
pace a furtunii,
curcubeu al cerului,
orbit de soarele disperării,
care-şi plânge norii speranței,
la capăt de Destin.

58. Dumnezeu, Întâmplare şi Destin

Ramuri de vise sadice,
ne lovesc ferestrele sparte
ale Iluziei Vieții,
în somnul zilnic,
de noi înşine,
ajuns la limita răbdării,
pe care a descoperit-o Creația,
ca fiind Unica Întâmplare Întâmplătoare,
şi anume Dumnezeu.

Tot ceea ce i-a urmat,
războaie,crime, tortură,
pace, frumusețe,iubire,
n-au fost altceva decât,
Întâmplări Neîntâmplătoare,
şi anume,
Destin.

59. Moarte, Viață Veşnică şi Dumnezeu

Dacă moartea
ar fi o viață veşnică,
ar fi existență,
dar poate exista
fără a-i fi conştientizată
existența ca atare?

Dacă ne-am conştientiza moartea,
ar însemna ca
Întâmplarea Neîntâmplătoare
care suntem,
să fie doar o față a celei Neîntâmplătoare,
care este Dumnezeu,
adică Energia pură,
a Adevărului Absolut,
ce nu poate fi nimicită niciodată.

Cunoaşterea devine existență,
fiindcă Cuvântul facerii,
a fost înainte de toate,
cunoscut,
pentru a se întrupa,
în truda zilei.

60. Ploaie de patimi şi păcate

Pribeag al sufletului închis,
în țărâna Destinului,
mă îndrept,
spre muntele ispăşirii,
de mine însămi,
pentru veşnicie.

Mă plouă,
cu stropi de patimi şi păcate,
spălându-mi astfel fața nelegiuită,
a creației din mine,
pentru a-L salva
pe Dumnezeul meu,
pierdut şi rătăcit,
în propriu-mi sânge,
ce pare ce nu-mi aparține ,
e al țărânii,
care m-a întrupat,
stăpână peste iubire,
dor,durere,
fericire şi blestem,
care udate de stropii deşi ai ploilor,
vor deveni inevitabil,
mocirlă.

61. Sub stindardul crucilor

Arde teama de moarte,
în uitarea vieții de propriul sine,
vânturile deşertăciunilor,
înalță spre cele patru zări,
praful din cenuşa iubirilor trecute,
sub stindardul crucilor,
măşti neputincioasei nimicnicii,
a condiției umane.

Viruşi de cuvinte goale,
traversează străzile neputinței,
spre noi limbi,
de lemn putezit,
ce-a fost cândva
un falnic pom al cunoaşterii,
sau metal ruginit,
scos mai demult decât vremea,
tuturor Vremurilor,
din odiseea adâncă a țărânii,
din care-şi trag seva vulcanii inimilor.

62. La poalele Muntelui Vieții

Căile ferate topite ale Cunoaşterii,
par a duce dorul Adevărului Absolut,
în epopeea deşertăciunii,
de la poalele Muntelui Vieții.

Strigăte disperate,
sparg porțile cimitirelor,
de cei care şi-au lăsat,
iubirile orfane,
de propriile Clipe.

Urme decăzute demult,
din drepturile paşilor,
falsifică testamentele existenței,
sperând la un codru,
din pâinea amară a vieții.

63. Apa Morţii

Hrana zeilor s-a alterat demult,
pe drumul plin de mocirlă,
al societăţii de consum al Clipelor,
înecate în privirea unui Timp,
închis în ospiciul,
 propriilor sale nimicnicii,
de a fugi mereu de eternitatea iubirii,
pentru care am fost cândva creaţi,
de Dumnezeu.

Patimi ştirbe
 îşi mestecă nenorocul,
cu gurile viselor,
strâmbate de lăcomie.

Mă îndrept însetat,
spre Apa Morţii,
uitând cu desăvârşire,
de foamea libidinoasă a vieţii,
care m-a scârbit.

64. Paranoia învingătorului

Pagini de foc,
care ne ard existențele,
umile,deşarte,lacome, zadarnice,
pe scena Societății,
bolnave de paranoia învingătorului,
în realitate adevăratul învins,
de moarte şi uitare,
îşi aşteaptă stelele dorului,
ce scrijelesc bolta amintirii,
unui sărut al morții,
de dinainte de naştere,
unde ne stă scrisă predestinarea
de a ne iubi Clipa.

Valuri înspumate de suflete,
lovesc necontenit,
țărmurile fricii de moarte,
alegând să parvină ierarhic,
pe scara deşertăciunii,
crezând că totul este de vânzare,
în iluziile propriilor vieți,
încearcă să-şi ardă,
cele mai pure instincte,
ale iubirii şi adevărului,
pentru un argint care le aduce uitarea de sine,
în aburii bahici ai alcolismului social,
cu nume de Ierarhie.

65. Întrupare

Ştiu că exist,
murindu-mi viaţa,
pentru a nu-mi lăsa moartea,
de izbelişte,
la gurile fluviilor de ocară,
ale neantului,
ce nu podideşte să-mi înece,
zborul zâmbetului fericirii,
de a fi,
pentru a deveni un trecut,
atât de diferit,
de paşii clipelor mele,
încât să nu-mi mai recunosc
nici naşterea,
primei suflări a strigătului,
de a numi lumea,
Mamă,
alergându-mi toate simţămintele,
lacrimilor sufletului de nisip,
al clepsidrei din inima,
ce-şi ducea ziua spre noaptea morţii,
din venele Timpului naşterii,
unde doar ochii tăi mi-au spus,
să mai trăiesc,
puţină eternitate din mine,
şi aici pe Pământul ţărânei,
unde s-a întrupat Cuvântul,
lui Dumnezeu.

66. În Paradis

Atât de singur,
mi-am frânt aripile Destinului,
deasupra deşertului de vise,
ale necuvintelor care m-au murit,
mai demult decât toate Vremurile,
apuse sau răsărite din Dumnezeu.

Stam la margine de gând,
sperându-mi toate dorurile vieții,
mai înalte decât cimitirele de regrete,
care mi-au înfăşat Destinul,
dincolo de crucile decăzute ale împlinirii,
de a fi țărână şi mai apoi suflet.

Şi-am căzut în urmele adânci,
ale potcoavelor ruginite de caii sufletului meu,
neştiind că a plouat cu durere,
întreaga noapte a patimilor,
încât mi-am înecat viitorul ochilor tăi,
în sufletul meu decăzut,
din înalturile cerului,
Cuvintelor tale,
în Paradisul unui sărut.

67. Nenăscuți

Pe scena de gheață
a machiavelismului vieții,
stau zgribuliți actorii zilelor,
îngroziți că şi-au uitat rolurile sentimentelor,
în cocina de porci a societății,
întotdeauna primitoare,
pentru ofertele abatorului cu nume de Viitor.

Ruguri de neputință ard mamele infertile,
ale lacrimilor adevărului,
ce vor să mai aducă pe lume,
noi deziluzii, trădări,suferințe şi deşertăciuni,
în nenăscuții ce vor hrăni şi mai mult,
lumea viitoarelor morți.

68. Truda zilei

Roiuri de albine,
mieroase şi muncitoare,
aidoma unor vipere sentimentale,
se încolăcesc,
în jurul Cuvântului sufletului meu,
înțepându-l,
încercând să-l otrăvească
cu frumusețea şi fericirea lumii,
câştigată prin sudoarea aripilor frânte,
de şanțurile adânci ale ridurilor,
care se varsă spre țărâna morții din noi,
ce nu va întâlni niciodată adevărata viață,
fiindcă a trăi înseamnă a conştientiza moartea,
obiectele care mă înconjoară
nici măcar nu ştiu că există,
întreb scaunul,peretele,uşile,masa,ferestrele,
ştiți că existați?
pentru mine sunt vii,
dar ele cui aparțin?
odată ce nu ştiu nici măcar că există?

trăim prin moarte fiecare suflare de venin a zilei,
lăsată de Dumnezeu să o trudim
pentru mierea fagurelui morții,
în care ne vom îmbăia şi noi pentru eternitate,
încercând să ne îndulcim astfel Iluzia Vieții...

69. Moartea moare odată cu viața

Vreau să devin o rază de lumină
a ochilor de apă ai vieții,
care se unduiesc pe lacul Destinului,
oglindit în cerul gândurilor mele,
pentru legământul făcut cu moartea,
acela de a-mi alege
liberul arbitru al Iluziei Vieții.

Moartea este
învățătorul suprem al viului,
pentru moarte ne trăim viața,
iar ca să uităm acest adevăr,
am inventat religia,
fără a conştiantiza că,
moartea moare odată cu viața.

70. Propriul Mântuitor

Furtuni de orgolii,
se căiesc la tălpile religiilor,
ce au devenit promisiuni,
ruinate la masa tăcerii,
reîntoarcerii fiului risipitor,
al morții din noi,
care ne înțelege sensul existenței,
față de care ne-am înstrăinat,
de la începuturile creației,
acela de a ne muri fiecare zi,
trudindu-ne valurile înspumate ale sângelui,
lovit de stâncile neputinței de a ne învinge,
pe noi înşine,
în fața Păcatului Originar,
care ne-a devenit,
 peste noaptea istoriei din genele ancestrale,
ale războaielor ucigătoare duse cu noi înşine,
propriul Mântuitor.

71. Deşertăciune şi Păcat Originar

Renasc din rădăcinile pierdute,
ale clepsidrei mântuirii,
de Păcatul Originar,
ce pare că şi-a uitat Timpul,
în buzunarul hainei deznădejdii,
jucată mai demult decât Totul,
la loteria hazardului vieții,
patronată de Dumnezeul
care nu doar că nu-şi plăteşte taxele Sieşi,
dar nici măcar nu ne-a plătit câştigurile,
de a redeveni noi înşine,
cu bunele şi relele noastre,
cei care refuzăm să ne mai naştem,
cu un păcat care s-ar vrea originar,
pe care nu l-am săvârşit niciodată,
doar aşa,
ca să-i plătim polițele Lui Dumnezeu,
pentru maghernița aia,
de loterie a norocului morții,
ce stă să se prăbuşească,
direct în brațele Adevărului,
stabilit dintotdeauna pe strada Deşertăciunii.

72. Peisaj cu nimicuri al vieții

Stropi descântați de nenăscuții,
ce ne vin din moarte spre a muri,
conştienți de moartea,
în eternitatea căreia au trăit până acum.

Piețe de zile cu nimicuri sentimentale,
vândute la suprapreț,
unor bufoni ai sorții,
pe care nu-i interesează decât banul,
ce le dă iluzia veşniciei.

Străzi insalubre pline de igrazia uitării,
pe care se mai perindă,
câte o iubire tristă şi întunecată,
în căutarea unei ghicitoare a sărutului,
care să-i prevadă viitorul,
neştiind că şi-a spart demult,
globul de cristal al inimilor,
rănindu-le,
cu cioburile clipelor ce aveau să vină,
în peisajul cu nimicuri al vieții.

73. Existăm cu adevărat?

Petice de cer împânzesc,
haina sărăcăcioasă a lumii,
plătite gras de croitorul sufeletelor,
cu vorbe goale,
în schimbul rugăciunilor
şi catedralelor de speranţe deşarte,
ce ne murdăresc asfaltul gândurilor,
cu roţi grele de plumb,
înfipte adânc în coastele libertăţii,
de a ne fi regăsit pe noi înşine,
ce sfârtecă praful sentimentelor,
dus spre nicăieri,
de furtunile iscate
din seninul verbelor,
care vrând să iubească,
şi-au uitat subiectele
în urmele paşilor,
unor ceasuri de deznădejde,
ce şi-au pierdut limbile orelor,
atât de demult,
încât pe cadranele lor,
a apărut ca din senin scris:
” Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu
ştiu ce este aceasta”?

74. Strada Învierii

Semănăm grâul pâinii
 clipelor vieții,
arse din belşug,
în crematoriile uitării,
spre desfătarea noilor zile,
stropite cu deşertăciunea existenței,
rămăşițe de cruci,
 zac pustii la margine de Destin,
porți ruginite,
abia mai mențin integritatea cimitirelor,
pierdute adânc în sufletele noastre,
care ne aşteaptă cu nesaț,
suflarea,
 ce-şi va pierde respirația,
pe strada tăcută şi tristă,
 a Învierii.

75. Vămile pustiului

Oglinzi de cer,
privesc infinitul,
din zorii stinşi ai ochilor,
încă nenăscuți,
din ninsoarea iubirii acestei lumi,
pe care ne-o doreşte,
Dumnezul ființei,
personalizat în tot şi toate câte sunt,
au fost şi vor mai fi,
născute în țarcurile
de sârmă ghimpată ale predestinării,
unui sicriu,
drept premiu celui trecut,
de toate vămile pustiului din această existență,
care îşi spală zilnic stomacul nemilos,
cu fericire de pelin şi tristețe de miere,
la cârciuma cu nume de Trudă în Zadar,
peste drumul soartei,
chiar în incinta ospiciului,
pe care l-a redenumit societatea,
drept Cultură,
din vechiul nume de Credință.

76. Fără un sărut

Ploua cu noroiul clipelor,
 în noi,

Lovindu-ne destinele,
 cu ceața amorfă,

A vieții pe care n-o înțelegeam,
răscolită de un Soare,
atât de străin,

 Încât doar Cerul,
 ne mai putea spune,
dacă este rudă cu iubirea străzii,
în care ne-am rătăcit,
suflarea ce n-ar fi avut niciodată,

Viață,

Fără un sărut.

77. Lasă-mi Clipa

Nu-mi renega,
norii pleoapelor,
dacă-şi trec pragul zâmbetului,
morții din mine,
fiindcă cineva,
m-a iubit mai mult ca tine,
odată într-o lume a dorului,
unde nu erai,
nici tu cu strămoşii tăi,
de ochelari cu lentile sparte,
decât eu cu Lumina Divină,
a prezentului,
din noi,
şi trecutul tău,
de stea amară a frumuseții,
care nu-mi laşi razele,
eternității din mine,
să-şi reamintească de Clipa vieții…….

Tipărită la

Editură & Tipografie

PACO S.R.L.®

☎ *021 211 40 74*